

Clauze abuzive. Dreptul băncii de a face conversia valutară din conturile consumatorului utilizând propriul curs de schimb

Atât vechiul Cod civil (art. 1578) cât și Codul civil în vigoare (art. 2164) consacră principiul nominalismului în materia împrumutului, potrivit căruia împrumutatul trebuie să înapoieze suma nominal primită, oricare ar fi variația valorii acesteia. Astfel, în cazul creditelor acordate și restituite în valută nu suntem în prezenta unor clauze abuzive, ci a unei aplicații a principiului nominalismului monetar, pe care însuși legiuitorul l-a instituit, iar teoria clauzelor abuzive nu înseamnă negarea unor principii sau a unor instituții juridice.

CJUE s-a pronunțat în sensul că nu intră sub incidența evaluării caracterului abuziv decât clauzele din contractele încheiate cu consumatorii, nu și dispozițiile legale (Hotărârea din 30.04.2014, C280/1, Barclays Bank contra Sara Sannchez), or principiul nominalismului monetar are o reglementare legală, astfel încât achitarea ratelor în moneda acordată, indiferent de fluctuațiile acesteia, nu poate fi considerată ilicită.

Faptul că principiul nominalismului monetar nu se regăsește în contract, nu înseamnă că acesta nu se aplică. Textul legal are caracter supletiv, părțile având astfel posibilitatea să deroge de la acest principiu dacă există un acord de voință în acest sens, însă, în cazul în care contractul nu cuprinde clauze derogatorii menționate, devine incidentă norma de drept comun în această materie, respectiv art. 1578 din vechiul Cod civil (1865) sau art. 2164 alin. 2 din noul Cod civil, interpretare reținută de altfel și de Curtea Constituțională prin decizia nr. 62/07.02.2017 (paragraful 37).

Astfel, în mod corect a reținut prima instanță că nu pot fi apreciate ca având un caracter abuziv clauzele care dau dreptul băncii de a face conversia valutară din conturile apelanților-reclamanți utilizând propriul curs de schimb, în condițiile în care aceștia aveau libertatea de a-și procura moneda creditului de la orice bancă sau casă de schimb, la un curs mai bun și de a plăti direct băncii.

Tribunalul Arad, Secția a II a Civilă, decizia civilă nr. 260 din data de 30 iunie 2022

Prin sentința civilă nr. .. pronunțată în dosar nr. .., Judecătoria Arad a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei X SA și a respins acțiunea formulată de reclamanții A.A., A.B., B.A. și B.B. în contradictoriu cu pârătele X SA și Y SA.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță, în ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei X SA, a reținut că aceasta este întemeiată, întrucât reclamanții au încheiat la data de .. contractul de credit nr., în temeiul căruia reclamanții A au beneficiat de un credit în valoare de 120.000 CHF pe o perioadă de 360 luni, pe care reclamanții B. s-au obligat să-l garanteze cu imobil. Z SA (absorbită prin fuziune de X SA) a cesionat creanța sa împotriva reclamanților către V. BV la data de 11.07.2008, iar aceasta din urmă a cesionat-o mai departe către pârâta Y SA, la data de 27.03.2018.

Instanța a reținut ca fiind incidente în cauză prevederile art. 1566 alin. 1, art. 1568 alin. 1, art. 1578 alin. 1 și 1582 alin. 1 Cod civil, din coroborarea cărora rezultă că după comunicarea cesiunii toate mijloacele de apărare pe care le are debitorul, întemeiate pe contractul încheiat cu creditorul cedent, se vor invoca împotriva creditorului cesionar. Prin urmare, creditorul cedent, X SA, nu are calitate procesuală pasivă într-un litigiu cum este cel de față, creanța fiind preluată de creditorul cesionar cu toate riscurile privind existența acesteia, cedentul având doar obligația de garanție conform art. 1585 și 1586 Cod civil, față de cesionar, în ce-l privește pe debitor nemaiavând nicio obligație. Ca atare, instanța a admis excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei X SA.

Pe fond, instanța a reținut că reclamanții au solicitat constatarea caracterului abuziv al următoarelor clauze contractuale: art. II pct. 5 potrivit căruia: „prin conversie se înțelege operațiunea de schimb valutar din valuta creditului într-o altă valută, efectuată de bancă la cursul de schimb stabilit de aceasta pentru ziua în care se operează tragerea creditului”; VI pct. 1.3.2.4 potrivit căruia: „împrumutatul dă dreptul băncii și o autorizează în mod expres prin prezentul contract să debiteze oricare dintre conturile sale: (4) să efectueze schimburile valutare la cursul de schimb al băncii din ziua plății, dacă este cazul pentru: (i) convertirea în valuta creditului a sumelor necesare rambursării

creditului și/sau (ii) convertirea în RON a sumelor existente în conturile sale în vederea achitării primelor de asigurare și/sau a sumelor aferente stingerii din Arhiva Electronică a Garanțiilor Reale Mobiliare a înregistrării garanțiilor menționate în prezentul contract”.

Potrivit susținerilor reclamantilor, prin clauzele de mai sus banca a încălcat dispozițiile Legii nr. 193/2000, acestea fiind abuzive întrucât acordă dreptul băncii de a stabili propriul curs de schimb la care se face conversia valutei în care a fost acordat creditul.

În conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. 1 din Legea nr. 193/2000, pentru a se reține caracterul abuziv al unei clauze contractuale este necesară îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții: clauza să nu fi fost negociată direct; să creeze un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, contrar cerințelor bunei-credințe. Pentru a se putea trece însă la analiza caracterului eventual abuziv al clauzelor mai sus menționate, se impune o analiză a dispozițiilor care exceptează anumite prevederi contractuale de la controlul caracterului abuziv, respectiv art. 4 alin. 6 din Legea nr. 193/2000 care se interpretează în lumina Directivei nr. 93/13/CEE din 5 aprilie 1993, pe care Legea nr. 193/2000 o transpune în legislația națională, mai exact în lumina dispoziției prevăzute la art. 4 alin. 2 din Directivă.

În speță, instanța reține că clauzele contestate de reclamantii nu intră în obiectul principal al contractului și nici vizează cerințele de preț și de plată pe de o parte față de produsele și serviciile oferite în schimb, ca atare nu sunt excluse de la analiza caracterului abuziv.

În ce privește negocierea, contractul de credit reprezintă un contract de adeziune, iar Legea nr. 193/2000 instituie la art. 4 alin. 2 atât o definiție, cât și o prezumție legală relativă, astfel, revine comerciantului sarcina probei, conform art. 4 alin. 3 teza finală. În speță, chiar din modalitatea de redactare instanța a reținut că, actul încheiat de părți a fost preformulat de către bancă, iar reclamantii doar au avut posibilitatea luării la cunoștință de conținutul acestuia. De altfel, pârâta nu a făcut dovada contrară prezumției instituite de alin. 2 al art. 4. Prin urmare, instanța a apreciat că nu poate reține existența unei negocieri a contractului, tăcerea consumatorului la data încheierii contractului nefăcând dovada că banca ar fi fost dispusă la modificarea contractului preformulat care a fost pus la dispoziția clientului.

În ce privește dezechilibrul semnificativ și buna-credință, instanța a reținut că aceste condiții nu sunt îndeplinite, întrucât nu rezultă din cuprinsul clauzelor contestate că banca a acționat cu rea-credință în stabilirea dreptului său de a efectua conversia sumelor plătite de reclamantii, în CHF, utilizând propriul curs de schimb. Clauzele respective îi dau dreptul băncii de a face conversia automat, din conturile reclamantilor însă aceștia aveau libertatea de a cumpăra franci elvețieni de la orice altă bancă sau casă de schimb, la un curs mai bun și de a plăti direct la bancă în franci elvețieni.

De asemenea, instanța a considerat că nu poate fi vorba de un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților atât timp cât conform raportului de expertiză extrajudiciară efectuat de reclamantii pentru a stabili valoarea obiectului acțiunii, expertul a concluzionat că pentru o perioadă de 164 luni (13 ani și 8 luni) diferența dintre cursul de schimb al băncii și al BNR este de 6.481,16 lei, ceea ce înseamnă o diferență medie de 39,51 lei pe lună, în condițiile în care rata lunară era de 600 CHF.

Pentru motivele expuse instanța a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamantii.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel reclamantii A.A., A.B., B.A. și B.B., solicitând admiterea apelului și schimbarea în tot a hotărârii apelate, în sensul admiterii acțiunii, astfel cum a fost formulată.

În susținerea apelului, arată că instanța de fond a pronunțat o hotărârea nelegală și netemeinică și că admiterea excepției lipsei calității procesuale pasive în ceea ce privește pe pârâta X SA, este neîntemeiată.

Afirmă că discutarea caracterului abuziv al unor clauze contractuale presupune, în mod obligatoriu, un raport procesual civil, exclusiv între părțile contractante iar în prezentul litigiu parte contractantă a fost Z SA, iar X SA are calitatea de succesori în drepturi a cocontractantului. Împrejurarea că, ulterior, a intervenit încheierea unui contract de cesiune de creanță nu schimbă cu nimic cele arătate supra, practica judiciară fiind unanimă în a aprecia că ceea ce s-a transmis prin contractul de cesiune este exclusiv creanța.

Pe fondul cauzei, susțin că instanța de fond a apreciat că între condițiile abuzului reglementate prin art. 4 alin. 1 din Legea nr. 193/2000 se numără și dezechilibrul semnificativ și buna-credință, condiții care nu sunt îndeplinite în prezenta cauză.

În ceea ce privește buna-credință arată că, în cauză, nu există dovada că au fost comunicate consumatorului toate elementele care pot avea un efect asupra întinderii obligației sale și care îi permit acestuia să evalueze, printre altele, costul total al împrumutului său. Joacă un rol decisiv în această apreciere, pe de-o parte, aspectul dacă clauzele sunt redactate în mod clar și inteligibil astfel încât să îi permită unui consumator mediu, și anume un consumator normal informat să evalueze un astfel de cost și, pe de altă parte, împrejurarea legată de lipsa menționării în contractul de credit a informațiilor considerate, având în vedere natura bunurilor sau a serviciilor pentru care s-a încheiat contractul, drept esențiale. În acest sens menționează jurisprudența CEDO, hotărârea din 09.07.2015 C-348/14, EU C:2015:447.

De asemenea, arată că potrivit unei jurisprudenței constante a Curții, pentru un consumator, informarea, înaintea încheierii unui contract, cu privire la condițiile contractuale și la consecințele respectivei încheieri este de o importanță fundamentală. Acesta decide, în special pe baza respectivei informări, dacă dorește să se oblige potrivit condițiilor redactate în prealabil de către profesionist. Menționează hotărârea RWE Vertrieb, C-92/11, EU 2013:18 și hotărârea Gutiérrez Naranjo C-154/15, C-307/15 și C-308/15 EU C:2016:980.

Susțin că, în prezentul litigiu, în ceea ce privește moneda străină, Comitetul European pentru risc sistemic, în recomandarea CERS/2011/1/21.09.2011 privind acordarea de împrumuturi în monedă străină a statuat că instituțiile financiare trebuie să furnizeze împrumutaților informații suficiente pentru a le permite să adopte decizii prudente și în cunoștință de cauză, acestea trebuind să includă cel puțin impactul pe care o depreciere severă a mijloacelor legale de plată ale statului membru în care își au domiciliu sau sediul împrumutării și majorarea ratelor dobânzilor la împrumuturile în monedă străină îl au asupra ratelor împrumutului. Așa fiind instanța de judecată trebuie să verifice dacă profesionistul a comunicat consumatorilor orice informație pertinentă care să le permită să evalueze consecințele economice ale unei clauze asupra obligațiilor lor financiare.

Învederează că, în speță, conținutul clauzelor cuprinde exclusiv enunțarea obligației împrumutaților de a constitui suma necesară rambursării în contul curent deschis la bancă, în valuta prevăzută în graficul de rambursare, respectiv stipularea mandatului conferit de apelanții băncii pentru a debita unilateral orice cont al împrumutaților deschis la bancă.

Aceste clauze din contractul de credit nu cuprind nici o referință la dispozițiile art. 1578 C. civ. de la 1864 sau la principiul nominalismului monetar, pentru a se presupune că reclamanții și-au asumat riscul valutar, oricare ar fi intensitatea aprecierii francului elvețian și, cu atât mai mult, nu cuprind vreo prezentare din partea băncii către reclamanți a posibilelor variații ale cursului de schimb valutar și a riscurilor inerente contractării unui împrumut în CHF, care să le permită reclamanților consumatori să evalueze consecințele economice ale acestor clauze.

Apreciază că, stipularea acestor clauze preformulate în contract s-a făcut cu rea-credință. Tendința CHF de a se aprecia pe fondul crizelor economice are deja un loc comun în analizele economice iar pârâta dată fiind calitatea sa de bancă comercială, cunoștea acest lucru când a lansat produsul său de creditare în franci elvețieni.

În ceea ce privește dezechilibrul dintre drepturile și obligațiile părților, susține că acesta este semnificativ, în condițiile în care riscul aprecierii CHF a fost plasat în întregime în sarcina lor și, deci, în defavoare apelanților consumatori.

În ceea ce privește celelalte capete de cerere din acțiunea introductivă, arată că acestea vizează o repunere a părților în situația anterioară ca urmare a anulării clauzelor abuzive, respectiv recuperarea pierderii efectiv suferite cât și a beneficiului nerealizat.

Pentru considerentele expuse, solicită admiterea apelului, astfel cum a fost formulat.

În drept, invocă art. 480 alin. 2 Cod procedură civilă.

Intimata-pârâtă X SA depune întâmpinare, prin care solicită respingerea apelului, arătând totodată că soluția pronunțată de instanța de fond are la bază o minuțioasă analiză a tuturor aspectelor relevante, atât sub aspectul probatoriului administrat, cât și a lipsei condițiilor stipulate de Legea nr. 193/2000, respectiv existența unui dezechilibru semnificativ și buna-credință, aspecte care nu pot fi

reținute în sarcina creditorului BT, conform clauzelor apreciate ca abuzive prevăzute la art. II pct. 5 din CGC cât și clauzelor din Condiții speciale de creditare aferente **contractul de credit HL 21163 / 29.04.2008**.

Consideră că, în mod temeinic și legal, instanța de fond a admis excepția lipsei calității procesuale a pârâtei X SA, întrucât Z SA, absorbită prin fuziune de X SA, a cesionat creanța sa împotriva reclamanților la data de 11.07.2008, creanța fiind preluată de creditorul cesionar cu toate riscurile privind existența acesteia, cedentul având doar obligația de garanție față de cesionar iar, în cel privește pe debitor nemaiavănd nicio obligație.

De asemenea, apreciază ca nu se poate reține nici critica privind existența unui dezechilibru semnificativ și a bunei-credințe, condiții imperative în analiza și admiterea ca abuzivă a unei clauze.

Totodată, susține că apelanții sunt consumatori cu un nivel de înțelegere peste mediu, la nivelul anului 2008 fiind deja extrem de instruiți sub aspectul raporturilor financiar-bancare, fiind consumatori de produse bancare peste medie, aspect ce se relevă din însăși obiectul și destinația creditului în speță, care a avut ca destinație re-finanțarea și rambursarea în condiții net avantajoase a 6 produse de creditare angajate la 6 creditori bancari diferiți.

Intimata-pârâtă Y SA a depus întâmpinare, prin care solicită respingerea apelului, cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Apreciază criticile apelanților vizând riscul valutar ca fiind nefondate și susține că suma acordată cu titlu de împrumut trebuie restituită întocmai indiferent de valorizarea sau devalorizarea acesteia.

Învederează că, potrivit clauzelor contractuale, reclamanții au cunoscut că plata ratelor pe întreaga durată a contractului urma a se efectua în moneda creditului, CHF, iar valoarea acestuia putea fi influențată de cursul valutar. Posibilitatea modificării cursului unei monede străine în raport cu leu în cursul derulării contractului nu poate fi considerată o situație imprevizibilă la nivelul anului 2007, iar o persoana precaută și rezonabil informată putea anticipa posibilitatea unor fluctuații monetare de natură a influența costul în lei a creditului contractat.

Posibilitatea modificării pe viitor a cursului valutar a fost asumată implicit de reclamanți la momentul contractării creditului într-o moneda străină iar aceasta nu poate fi considerată de plano abuzivă, generatoare de dezechilibru semnificativ în defavoarea uneia dintre părți, deoarece fluctuațiile ar fi putut opera în mod variat, în favoarea sau defavoarea oricăreia dintre părți, într-un grad mai mare sau mai mic. Riscul fluctuațiilor ar fi putut afecta deopotrivă ambele părți, neputându-se susține ca a fost de plano asumat exclusiv de consumator.

Mai mult, alegerea monedei de contractare a aparținut reclamanților și a avut în vedere nu exclusiv moneda de contractare ci și celelalte elemente ale ofertei bancare ce i-au determinat în final să accepte creditul acordat pentru satisfacerea unor interese economice concrete.

Obligația de informare a profesionistului pentru asigurarea contractării de către consumator în condiții de transparență care să-i permită evaluarea consecințelor economice ale mecanismului contractual trebuie interpretată în condiții de responsabilitate calificată pentru profesionist conform exigențelor europene și naționale, dar nu nerezonabilă. Nu i se poate impune băncii furnizarea unei estimări precise asupra evoluției pe termen lung a cursului CHF-LEU în cadrul obligației generale de informare corectă aparținând profesionistului deoarece acest curs nu este rezultatul serviciilor financiare acordate sau a activității specifice pe care o desfășoară. Pe toata durata contractului, reclamanții aveau posibilitatea refinanțării creditului într-o altă moneda.

În privința diferențelor de curs valutar, susține că nu există nicio dovadă ca banca, fiind un profesionist în domeniul financiar bancar, cunoștea la momentul încheierii contractului care va fi evoluția concretă a acestuia și, cu rea-credință, a ascuns acest aspect consumatorilor.

Afirmă că, în raport de probele administrate, nu se reține o informare defectuoasă a reclamanților și faptul că banca, prin acordarea creditului în franci elvețieni și instituirea obligației de rambursare în aceeași monedă, a acționat contrar cerințelor bunei credințe.

Apreciază că dezechilibrul semnificativ între drepturile și obligațiile părților trebuie raportat la momentul încheierii contractului și trebuie să vizeze aspecte intrinseci acestora.

Or, deprecierea monedei naționale în raport de francul elvețian reprezintă un fenomen asupra căruia banca nu a avut nici un control, iar faptul că, în concret, pentru o perioadă de timp din durata

contractului fluctuația cursului valutar a fost defavorabilă reclamanților nu este de natură a atrage dezechilibrul avut în vedere de textul legal, întrucât raportarea nu se poate realiza la situațiile concrete ivite la un moment dat, ci la conținutul juridic al drepturilor și obligațiilor părților.

Arată că lipsa dezechilibrului este evidențiată și de faptul că stipularea restituirii creditului în moneda acordată nu pune consumatorii într-o situație inferioară celei care ar rezulta din dispozițiile legale supletive din dreptul intern. Atâta timp cât contractul de credit reprezintă o specie a contractului de împrumut de consumație se aplică principiul nominalismului monetar instituit de dispozițiile art. 1578 Cod civil de la 1864. Principiul nominalismului monetar are o reglementare legală astfel încât achitarea ratelor în moneda acordată indiferent de fluctuațiile acesteia nu poate fi considerată ca fiind contrară cerințelor buneii credințe.

Susține că, deși contractele de credit se bucură de prevederi speciale, acestea din urmă se completează cu dreptul comun, câtă vreme nu cuprind dispoziții derogatorii. Or, nicio lege specială nu deroga de la principiul nominalismului monetar, astfel încât acesta este pe deplin aplicabil în cauză. Nici legislația specială din materia dreptului consumatorilor și nici jurisprudența europeană nu conțin elemente care să determine înlăturarea de la aplicarea acestui principiu. De asemenea, nici dispozițiile art. 1578 alin. 2 și art. 1579 alin. 3 Cod procedura civilă de la 1864 nu susțin solicitarea de stabilizare a cursului valutar la momentul încheierii contractelor, fluctuație nu are importanță iar împrumutul trebuie să restituie suma numerică împrumutată.

În contextul în care acordarea creditului în CHF a fost legală și nu s-a dovedit reaua credință a băncii și aspectul că aceasta cunoștea, la momentul încheierii contractului, modul în care va evolua cursul valutar, având în vedere și dispozițiile legale de drept comun care consacră principiul nominalismului monetar, nu se poate reține că a fost încălcat vreun interes economic legitim al consumatorilor.

În drept, invocă dispozițiile legale menționate în cuprinsul întâmpinării.

Pe calea note de ședință, apelații susțin că apărările intimatelor sunt neîntemeiate și solicită admiterea apelului, astfel cum a fost formulat.

Examinând hotărârea atacată, prin prisma criticilor formulate și a limitelor impuse de art. 477 și urm. Cod procedură civilă, tribunalul apreciază că apelul declarat este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Prima instanță a reținut o stare de fapt în concordanță cu probele administrate și a făcut o corectă aplicare a prevederilor legale incidente în materie, fără a se identifica motive de anulare sau schimbare a hotărârii pronunțate.

Contractul de credit în valută conține un element de risc valutar, însă acest aspect nu îl transformă automat într-un contract abuziv. Prin acest risc, contractul capătă caracter aleatoriu, întrucât întinderea prestației împrumutatului nu poate fi determinată cu precizie absolută încă de la data nașterii raportului contractul, însă nimic nu se opune acestui caracter aleatoriu, contractul de credit bancar fiind un contract al cărui conținut este rezultatul voinței părților contractante.

Atât vechiul Cod civil (art. 1578) cât și Codul civil în vigoare (art. 2164) consacră principiul nominalismului în materia împrumutului, potrivit căruia împrumutul trebuie să înapoieze suma nominal primită, oricare ar fi variația valorii acesteia. Astfel, în cazul creditelor acordate și restituite în valută nu suntem în prezenta unor clauze abuzive, ci a unei aplicații a principiului nominalismului monetar, pe care însuși legiuitorul l-a instituit, iar teoria clauzelor abuzive nu înseamnă negarea unor principii sau a unor instituții juridice.

CJUE s-a pronunțat în sensul că nu intră sub incidența evaluării caracterului abuziv decât clauzele din contractele încheiate cu consumatorii, nu și dispozițiile legale (Hotărârea din 30.04.2014, C280/1, Barclays Bank contra Sara Sanchez), or principiul nominalismului monetar are o reglementare legală, astfel încât achitarea ratelor în moneda acordată, indiferent de fluctuațiile acesteia, nu poate fi considerată ilicită.

Faptul că principiul nominalismului monetar nu se regăsește în contract, nu înseamnă că acesta nu se aplică. Textul legal are caracter supletiv, părțile având astfel posibilitatea să deroge de la acest principiu dacă există un acord de voință în acest sens, însă, în cazul în care contractul nu cuprinde clauze derogatorii menționate, devine incidentă norma de drept comun în această materie, respectiv

art. 1578 din vechiul Cod civil (1865) sau art. 2164 alin. 2 din noul Cod civil, interpretare reținută de altfel și de Curtea Constituțională prin decizia nr. 62/07.02.2017 (paragraful 37).

Astfel, în mod corect a reținut prima instanță că nu pot fi apreciate ca având un caracter abuziv clauzele care dau dreptul băncii de a face conversia valutară din conturile apelanților-reclamanti utilizând propriul curs de schimb, în condițiile în care aceștia aveau libertatea de a-și procura moneda creditului de la orice bancă sau casă de schimb, la un curs mai bun și de a plăti direct băncii.

Nu pot fi reținute nici susținerile apelanților conform cărora banca, la momentul încheierii contractului de credit, nu le-a asigurat o informare corespunzătoare cu privire la riscul valutar, întrucât variația cursului valutar este o noțiune general cunoscută chiar și de către cel mai puțin avizat consumator, fiind de notorietate că valuta se poate aprecia sau deprecia în raport de moneda națională, iar cauzele sunt multiple și greu predictibile. În plus, obligația de informare au fost introdusă abia prin dispozițiile OUG nr. 50/2010, iar pe de altă parte, această obligație vizează elementele prevăzute de art. 14 și 18 din ordonanța de urgență, nu și riscul de valorizare a monedei creditului, care constituie un eveniment imprevizibil și viitor pentru ambele părți ale contractului, deci și pentru bancă.

Apelanții mai invocă faptul că riscul valutar este suportat doar de către împrumutați, însă aceștia se raportează la situația intervenită după încheierea contractului, când a avut loc o apreciere a francului elvețian în raport de moneda națională. Dacă situația ar fi fost în sens invers, respectiv dacă ar fi intervenit o depreciere a CHF în raport de RON, este evident că riscul valutar ar fi fost suportat de către bancă. Astfel, nu se poate considera că există un dezechilibru între drepturile și obligațiile părților.

De asemenea, în ceea ce privește dezechilibrul semnificativ între drepturile și obligațiile părților ca urmare a inserării în contract a anumitor clauze, acesta presupune nu doar o analiză în abstract a respectivelor prevederi contractuale, ci înseamnă o verificare concretă a felului în care executarea contractului, prin aplicarea dispozițiilor pretins abuzive, a afectat echilibrul dintre drepturile și obligațiile asumate de părți.

În cauză, realizând o analiză a valorii reale cu care a fluctuat cursul de schimb al băncii în raport de cursul BNR pe perioada derulării contractului (de 13 ani și 8 luni), în mod judicios prima instanță a apreciat că nu se poate reține producerea unui dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în condițiile în care diferența medie este de 39,51 lei/lună la o rată lunară de 600 CHF.

În fine, cât privește modul de soluționare a excepției lipsei calității procesuale pasive, având în vedere că acțiunea reclamantelor a fost corect respinsă pe fond, tribunalul apreciază de prisos a mai analiza această critică.

În consecință, apreciind legală și temeinică hotărârea primei instanțe, tribunalul va respinge apelul declarat în baza art. 480 alin. 1 Cod procedură civilă.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, având în vedere că intimata X SA nu a solicitat cheltuieli de judecată iar intimata Y SA a arătat că aceste cheltuieli urmează a fi solicitate pe cale separată, tribunalul nu se va pronunța asupra acestora.